

Soartă dură

Samoila

Mereu m-a bătut gândul să scriu și eu ceva,
Câteva rânduri, poate, dacă n-ar fi prea mult,
Urmare ăstui lucru, mărunț mă vor toca
Amicii mei, desigur, dotați cu-al vorbei cult.

O rană vie-n piept ce mă mai ține treaz,
Scoțându-mă din tihna ușor cam indolentă,
Mă răscolește-adânc, făcând de mine haz,
Acum când mă îndrept spre ținta iminentă.

Sunt obligat să mint ca să nu cad în vid,
Spulberând crezul meu, ca unic paravan,
Pentr-o-ndoială certă și dură ca un zid
Mâncat la temelie în fiecare an.

De ce să nu-mi doresc o minunată stare,
În suflet, fără teamă, să nu mă contrazic,
Mai bine gândul meu povară lumii care
Ar vrea să-l întâlnesc pe dracul la picnic.

Mă ispitește lenea și gândul prăbușirii,
Dar nu mă lasă-n pace păcatul originar,
Împins de Scaraoschi pe calea devenirii
Căreia nu-i rezistă vreo formă de altar.

Sunt aparent normal și sufăr „vremea rea”,
Nu port păreri sterile în prea adâncu-mi sac,
Să mă arunc în haos nu stă la mâna mea,
Deși de boala asta e sigur c-o să zac.

Adesea mă-ntrețin ca focul de vestale,
De dragul armoniei și-a scurgerii de timp,
Îmi pierd chiar și ținuta cu bățosenii goale
Ce îmi propteau în suflet toți zeii din Olimp.

Întotdeauna vrut-am să fac și eu ceva,
Să spună oarecine că, vrând, am învățat,
Dar toată tevatura profund mă enerva,
Dorind o soartă dură, și nu un lăudat.

Și dacă am citit, mi-a fost, cumva, de-ajuns?
Ca și țăranul prost, fără un bob de carte,
Am înțeles că geaba mai caut un răspuns

La întrebări de care avut-am multă parte.

Ferice sunt săracii, că nu se mai întreabă
Dacă, în munca lor, un spirit îi străpunge,
Zilnic se lasă răpuși de-aceeași treabă
În timp ce soarta dură din rostul lor îi smulge.